

VĒSTS VĒSTULĒ EBREJIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 1:5–14, Lk 1:30–33, Ps 132:1–5, Ebr 2:14–16, Ebr 5:1–4, 1Pēt 2:9, Ebr 8:8–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs” (Ebr 8:1).

Kādā jūdu dokumentā, kas sarakstīts ap 100. gadu mūsu ērā, dažus gadu desmitus pēc Vēstules ebrejiem tapšanas, atrodama lūgšana: “To visu es esmu runājis Tavā priekšā, ak, Kungs, jo Tu esi teicis, ka šo pasauli esi radījis mums [..]. Un tagad, ak, Kungs, redzi, šīs tautas, kas tiek uzskatītas par neko, valda un aprij mūs. Bet mēs, Tava tauta, ko Tu esi nosaucis par savu pirmdzimto, vienīgo, kas deg par Tevi, un visdārgāko, ir atdota viņu rokās.” (James H. Charlesworth, ed., “The Old Testament Pseudepigrapha”, vol. 1, [New York: Hendrickson Publishers, 1983], p. 536.)

Vēstules ebrejiem lasītāji varbūt kaut kādā ziņā jutās līdzīgi. Ja viņi bija Dieva bērni, kāpēc viņi piedzīvoja tādas ciešanas?

Tādējādi Pāvils rakstīja šo vēstuli, lai stiprinātu ticību pārbaudījumu vidū. Apustulis viņiem (un arī mums) atgādināja, ka Dieva apsolījumi piepildīsies caur Jēzu, kas ir apsēdies pie Tēva labās rokas un kas drīz aizvedīs mūs mājās. Līdz tam Jēzus ir starpnieks mums paredzētajām Tēva svētībām. Tāpēc mums līdz galam stipri jāturas pie savas ticības.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. janvārī.

Jēzus ir mūsu Ķēniņš

Vēstules ebrejiem galvenā doma ir, ka Jēzus ir Valdnieks, kas ir apsēdies pie Tēva labās rokas (Ebr 8:11). Jēzus, būdams Dievs, ir vienmēr valdījis universā. Bet, kad Ādams un Ieva apgrēkojās, sātans kļuva par šīs pasaules valdnieku (Jņ 12:31, Jņ 14:30, Jņ 16:11). Bet tad atnāca Jēzus un uzvarēja sātanu pie krusta, atjaunojot tiesības valdīt tiem, kas pieņem Viņu kā savu Glābēju (Kol 2:13–15).

Pirmās divas nodaļas Vēstulē ebrejiem īpaši pievēršas Jēzus kā Ķēniņa inaugurācijai.

Izlasi Ebr 1:5–14. Kas šeit notiek? _____

Šie panti ir sakārtoti trīs daļās. Katra daļa iesākas ar kādu aspektu no Dēla troņa mantošanas ceremonijas. Vispirms Dievs ieceļ Jēzu par ķēnišķo Dēlu (Ebr 1:5). Pēc tam Dievs iepazīstina Dēlu ar Debesu galmu, kas Viņu pielūdz (Ebr 1:6, 8), kamēr Tēvs pasludina Dēlu kā mūžīgo Radītāju un Valdnieku (Ebr 1:8–12). Treškārt, Dievs ieceļ tronī Dēlu – patieso Valdnieku pār zemi (Ebr 1:13, 14).

Viena no vissvarīgākajām Jaunās Derības ticības apliecībām ir tas, ka Jēzū Dievs papildīja Savu Dāvidam doto apsolījumu (sk. 2Sam 7:8–16 un Lk 1:30–33). Jēzus piedzima Dāvida ciltī, Dāvida pilsētā (Mt 1:1–16; Lk 2:10, 11). Viņa kalpošanas laikā cilvēki bieži sauca Viņu par “Dāvida dēlu”. Viņam tika izpildīts nāvessods saskaņā ar apsūdzību, ka Viņš Sevi saucis par “jūdu ķēniņu” (Mt 27:37). Pēteris un Pāvils sludināja, ka Jēzus ir augšāmcēlies no nāves, piepildot Dāvidam dotos apsolījumus (Apd 2:22–36, Apd 13:22–37). Un Jānis nosauca Jēzu par “Lauvu no Jūdas cilts” (Atkl 5:5).

Vēstule ebrejiem, protams, iepriekšminētajam piebalso. Dievs ir papildījis Savus Dāvidam dotos apsolījumus Jēzū: Dievs deva Viņam augstu “vārdu” (Ebr 1:4), iecēla Viņu kā Savu Dēlu (Ebr 1:5), apstiprināja Viņu uz mūžīgiem laikiem kā Radītāju un Kungu (Ebr 1:8–12) un apsēdināja Viņu pie Savas “labās rokas” (Ebr 1:13, 14). Pie tam, saskaņā ar Ebr 4. nodaļu, Jēzus vada ļaudis Dieva atpūtā un atgādina mums, ka Jēzus ir Dieva nama cēlājs (Ebr 3:3, 4).

Tātad Jēzus ir likumīgs šīs zemes valdnieks, kas ir uzsācis karu ar sātanu, mūsu uzticības uzurpatoru.

Kā mēs varam gūt mierinājumu, īpaši pārbaudījumos, zinot, ka Jēzus ir universa valdnieks? _____

Jēzus ir mūsu Starpnieks

Interesants Vecās Derības teoloģijas koncepts ir tas, ka apsolītais Ķēniņš no Dāvida cilts pārstāvēs tautu Dieva priekšā.

Salīdzini 2Moz 4:22, 23 ar 2Sam 7:12–14; 5Moz 12:8–10 ar 2Sam 7:9–11 un 5Moz 12:13, 14 ar Ps 132:1–5, 11–14. Kādi Israēlam dotie apsolījumi piepildījās, pateicoties apsolītajam Ķēniņam no Dāvida cilts? _____

_____

_____

_____

Israēls bija Dieva dēls, un Dievs deva viņiem vietu, kur atpūsties no saviem ienaidniekiem. Dievs arī izvēlējās vietu viņu vidū, kur Viņa vārds varēja mājot. Šie Israēlam dotie apsolījumi nu varēja tikt piepildīti, pateicoties apsolītajam Ķēniņam no Dāvida cilts. Viņš tiks pieņemts kā Dieva Dēls, Dievs dos Viņam mieru no Viņa ienaidniekiem, un viņš uzcel Dievam templi Ciānā, kur mājos Dieva vārds. Tas nozīmē, ka Dievs piepildīs Savus apsolījumus Israēlam, pateicoties apsolītajam Dāvida izcelsmes Ķēniņam. Šis Ķēniņš pārstāvēs Israēlu Dieva priekšā.

Starpnieks Dieva un Israēla attiecībās padarīja iespējamu derības attiecību turpināšanos. Mozus derība prasīja visa Israēla uzticību, lai saņemtu Dieva aizsardzību un svētības (sk. Joz 7:1–13). Dāvida derība tomēr nodrošināja Dieva derības svētības pār Israēlu, pateicoties vienas personas – Dāvida izcelsmes Ķēniņa – uzticībai.

Diemžēl Dāvida cilts ķēniņi galvenokārt bija neuzticīgi, un Dievs nevarēja Israēlu svētīt, kā Viņš gribēja. Vecā Derība ir pilna ar ziņojumiem par to, cik patiesībā neuzticīgi bija daudzi no šiem ķēniņiem.

Labā ziņa ir, ka Dievs sūtīja Savu Dēlu, lai tas piedzimtu kā Dāvida Dēls, un Viņš bija pilnībā uzticīgs. Tāpēc Dievs spēja piepildīt Viņā visus apsolījumus, ko Viņš bija devis Savai tautai. Kad Dievs svētīja ķēniņu, svētības saņēma visa tauta. Tāpēc Jēzus ir Dieva svētību Starpnieks mums. Viņš ir Starpnieks tādā ziņā, ka Viņš ir kā kanāls, pa kuru plūst Dieva svētības. Mūsu augstākā glābšanas cerība ir atrodama tikai Jēzū un tajā, ko Viņš ir darījis mūsu labā.

Padomājiet, cik bieži jūs esat bijuši neuzticīgi saviem derības pienākumiem. Ko tas māca mums par to, ka, lai saņemtu glābšanu, mēs varam uzticēties tikai Jēzum? _____

_____

_____

_____

_____

Jēzus ir mūsu Varonis

Salīdzini 1Sam 8:19, 20 un Ebr 2:14–16. Ko israēlieši meklēja ķēniņā, un kā šīs vēlmes piepildījās Jēzū? _____

Israēlieši gribēja, lai ķēniņš ir viņu tiesnesis un vadītājs kaujā, jo viņi aizmirsu, ka Dievs ir viņu ķēniņš. Pilnīga Dieva ietekmes atjaunošana pār Viņa tautu nāca caur Jēzu. Jēzus kā mūsu Ķēniņš vada mūs kaujā pret ienaidnieku.

Ebr 2:14–16 apraksta Jēzu kā vājo cilvēku Aizstāvi. Kristus stājas pretī, uzvar sātānu kaujā viens pret vienu un atbrīvo mūs no verdzības. Šis apraksts atgādina mums par kauju starp Dāvidu un Goliātu. Pēc svaidīšanas par ķēniņu (1Sam 16. nod.) Dāvids izglāba savus brāļus no verdzības, uzvarot Goliātu. Saskaņā ar kaujas likumiem uzvarētājs paņēma kā vergus otras puses cilvēkus (1Sam 17:8–10). Tādējādi Dāvids rīkojās kā Israēla varonis. Viņš pārstāvēja savu tautu.

Izlasi Jes 42:13 un Jes 59:15–20. Kā Jahve apraksta Sevi šajos pantos? _____

Ebr 2:14–16 netieši norāda, ka Dievs izglābs Israēlu vienā kaujā. Ievērojiet šos pantus no Jesajas grāmatas: “Arī paša stiprākā gūstekņus viņam var atņemt, un savu laupījumu viņš var atkal zaudēt: Es pats cīnīšos ar taviem pretiniekiem, un Es pats izglābšu tavus bērnus” (Jes 49:25).

Kā kristieši mēs bieži domājam, ka esam iesaistīti viens pret vienu kaujā ar sātānu. Lasot Ef 6:10–18, mēs redzam, ka, jā, mums ir karš ar sātānu. Bet Dievs ir mūsu Varonis, un Viņš dodas kaujā pirms mums. Mēs esam daļa no Viņa armijas, tāpēc mums ir jāizmanto Viņa ieroči. Mēs arī necīnāmies vieni. Ef 6. nodaļa ir rakstīta daudzskaitlī. Mēs kā draudze ņemam ieročus un cīnāmies kopā aiz sava Varoņa, kas ir pats Dievs.

Ko nozīmē aplikēt Dieva ieročus? Tas ir, kā mēs savās ikdienas cīņās ar sevi, kārdināšanām un citām problēmām varam iegūt spēku, kas dod mums iespēju Dieva spēkā būt uzticīgiem? _____

Jēzus ir mūsu Augstais Priesteris

Ebr 5.–7. nodaļa iepazīstina ar Jēzus otro darbības sfēru. Viņš ir mūsu Augstais Priesteris. Autors paskaidro, ka tas piepilda apsolījumu, ko Dievs ir devis apsolītajam Dāvida izcelsmes ķēniņam, ka Viņš būs “priesteris mūžīgi pēc Melhisedeka kārtas” (Ps 110:4, citēts Ebr 5:5, 6).

Izlasi 3Moz 1:1–9, 3Moz 10:8–11, Mal 2:7, 4Moz 6:22–26 un Ebr 5:1–4. Kādas bija priestera funkcijas? _____

Priesteri tika iecelti cilvēku labā, lai pārstāvētu viņus un būtu par starpniekiem viņu attiecībās ar Dievu un visā, kas saistīts ar Viņu. Priesteris bija starpnieks. Tā tas bija jebkurā priesterības sistēmā, vai tā būtu jūdu, grieķu, romiešu vai cita. Priesteris padara mums iespējamu nonākt attiecībās ar Dievu, un visam, ko priesteris dara, ir mērķis veicināt attiecības starp mums un Dievu.

Priesteris pienes upurus cilvēku labā. Cilvēks nevar pienest Dievam šos upurus personīgi. Priesteris zina, kā pienest pieņemamu upuri, lai Dievs mūsu dāvanas pieņemtu vai lai tās panāktu šķīstīšanu un piedošanu.

Priesteri arī mācīja ļaudīm Dieva likumu. Viņi bija eksperti Dieva baušļu jautājumos un bija atbildīgi par to izskaidrošanu un piemērošanu.

Visbeidzot priesteriem bija arī atbildība svētīt Jahves vārdā. Ar viņu starpniecību Dievs pauda Savu gribu un tautai labvēlīgos nodomus.

Tomēr 1Pēt 2:9 mēs redzam vēl kaut ko. Mēs, kas ticam Jēzum, esam aicināti būt “ķēnišķīgi priesteri”. Šī loma ietver neticamas priekštiesības. Priesteri varēja tuvoties Dievam svētnīcā. Mūsdienās mēs ar pārliecību varam tuvoties Dievam lūgšanā (Ebr 4:14–16; Ebr 10:19–23). Ir arī svarīgas atbildības. Mums ir jāsadarbojas ar Dievu Viņa darbā, lai glābtu pasauli. Viņš grib, lai mēs mācām un izskaidrojam Dieva likumus un priekšrakstus citiem. Viņš arī grib, lai mēs piensam slavas un labo darbu upurus, kas ir Viņam patīkami. Kāda priekštiesība un atbildība!

Kādu ietekmi uz mūsu dzīvēm vajadzētu atstāt tam, ka mēs patiešām esam “ķēnišķīgi priesteri”? Kā šai patiesībai vajadzētu ietekmēt to, kā mēs dzīvojam? _____

Jēzus ir Starpnieks labākai derībai

Ebr 8.–10. nodaļa pievēršas Jēzum kā jaunās derības Starpniekam. Vecā derība vienkārši bija tikai gaidāmo labo lietu ēna. Tās ceremonijas un rituāli bija kā prototips, lai ilustrētu darbu, ko Jēzus darīs nākotnē. Tādējādi priesteri bija Jēzus prototipi, bet viņi bija mirstīgi un grēcīgi. Viņi nespēja nodrošināt pilnību, kāda bija Jēzum. Un viņi kalpoja svētnīcā, kas bija Debesu svētnīcas “atveids un ēna” (Ebr 8:5).

Jēzus kalpo patiesajā svētnīcā un nodrošina mums pieeju pie Dieva. Dzīvnieku upuri bija prototips Jēzus nāvei kā upurim mūsu labā, bet viņu asinis nevarēja šķīstīt sirdsapziņu. Toties Jēzus asinis šķīsta mūsu sirdsapziņu un, pateicoties Viņam, ticot Viņam un pieņemot Viņa starpniecisko darbu mūsu labā, mēs varam drosmīgi tuvoties Dievam (Ebr 10:19–22).

Izlasi Ebr 8:8–12. Ko Dievs mums apsolija jaunajā derībā? _____

Ieceļot Jēzu kā mūsu Augsto Priesteri, Tēvs iesāka jauno derību, kas paveiks to, ko vecā derība varēja tikai nojaust. Jaunā derība sniedz to, ko var tikai bezgrēcīgs, mūžīgs, cilvēciski dievišķs priesteris. Šis Augstais Priesteris ne tikai izskaidro Dieva likumu, bet arī iedēsta likumu mūsu sirdīs. Šis priesteris piedāvā upuri, kas nes piedošanu. Šis Priesteris mūs šķīsta un pārveido. Viņš pārveido mūsu akmens sirdis miesā (Ec 36:26). Viņš patiešām rada mūs no jauna (2kor 5:17). Šis priesteris svētī mūs visneticamākajos veidos, nodrošinot mums pieeju paša Tēva klātbūtnei.

Dievs iecēla veco derību, lai norādītu uz nākotni, uz Jēzus darbu. Tā bija skaista savā būtībā un nolūkā. Tomēr daļa cilvēku pārprata tās mērķi. Nevēloties atstāt simbolus, ēnas un pieņemt patiesības, uz kurām simboli norādīja, viņi palaida garām brīnišķīgas svētības, ko viņiem piedāvāja Jēzus kalpošana.

“Kristus bija tempļa pamats un dzīvība. Kalpošana tajā bija prototips Dieva Dēla upurim. Priesterība tika iecelta, lai ainotu Kristus raksturu un darbu. Viss upurēšanas kalpošanas plāns bija priekšvēstnesis Glābēja nāvei, lai glābtu pasauli. Šiem upuriem nebūs nekādas jēgas, ja lielie notikumi, uz ko tie bija norādījuši jau laikmetiem ilgi, tiks atstāti neievēroti.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 165. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Neskatoties uz visām labajām un cerības pilnajām patiesībām Vēstulē ebrejiem, tajā atrodama arī vesela rinda brīdinājumu, kas kulmināciju sasniedz 10. – 12. nodaļā. Šīm Rakstu vietām ir vismaz divi kopīgi elementi. Pirmkārt, tās visas salīdzina tuksneša paaudzi ar šīs vēstules lasītājiem. Otrkārt, tās pārliedina mūs iemantot ticību.

Tuksneša paaudze bija tā, kas redzēja brīnišķīgo Dieva spēku atklājamies zīmēs un brīnumos, izvedot tautu no Ēģiptes. Viņi arī dzirdēja Dievu pasludinām no Sinaja kalna desmit baušļus. Viņi redzēja uguns stabu naktī un sargājošu mākonī dienā. Viņi ēda mannu, maizi no Debesīm. Viņi arī dzēra ūdeni, kas izplūda no klints vienmēr, kad viņi izveidoja apmetni. Bet, kad viņi ieradās pie apsoltās zemes robežām, viņi nespēja uzticēties Dievam. Viņiem pietrūka ticības, kas ir pamats tam, ko Dievs prasa. “Bet bez ticības nevar patikt” (Ebr 11:6).

Pāvils saka, ka mēs līdzīgi tuksneša paaudzei stāvam pie Apsoltās Zemes robežām (Ebr 10:37–39). Mūsu priekštiesības un atbildības tomēr ir daudz lielākas. Lai arī mēs neesam dzirdējuši Dievu runājam no Sinaja kalna, tomēr mēs esam redzējuši Rakstos Dieva atklāsmi, kas ir lielāka nekā tā, kas bija Ciānas kalnā: Dievs miesā, Jēzus Kristus (Ebr 12:18–24). Jautājums ir: Vai mums būs ticība? Autors iedrošina mūs sekot veselam sarakstam paraugu, kas sasniedz kulmināciju pašā Jēzū.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs esam uzzinājuši, ka Jēzus ir mūsu Varonis, kas iet mums pa priekšu kaujā pret velnu. Kā mēs varam cīnīties kopā, vienoti, kā draudze aiz sava Varoņa? Kas ir tas, kas neļauj šai vienotībai notikt? Kādos veidos sātans var vājināt mūs kā draudzi? Kā sātans vājināja Israēlu pagātnē?

2. Kā ticīgie mēs esam priesteru kopiena Dieva vadībā. Kā jūsu vietējā draudze var pienest labākus slavas un labo darbu upurus Dievam? Lūdzu, miniet konkrētus un praktiskus piemērus!

3. Kādā veidā mūsu stāvoklis ir līdzīgs tuksneša paaudzes situācijai tieši pirms ieiešanas apsoltajā zemē? Kādas mācības mēs varam smelties no šīm līdzībām?